

Arrest

nr. 182 890 van 24 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 november 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 december 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 november 2016 wordt beslist tot intrekking van verblijf van verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT INTREKKING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van

het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

(...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

X de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

Volgens art. 12bis §3 eerste lid, dat verwijst naar artikel 12bis §2 eerste lid moet betrokkene een uittreksel van het strafregister voorleggen. Het voorgelegde uittreksel van betrokkene bevat een veroordeling tot 2 jaar gevangenisstraf met uitstel van 5 jaar, uitgezonderd 1 jaar effectief voor heling. Volgens het uittreksel hield dat ook in dat hij wetens en willens deel uitmaakte van een criminele organisatie. Gezien de ernst van de feiten en de zeer recente veroordeling (december 2015 — hij was toen slechts ongeveer zes maanden in België) kan betrokkene beschouwd worden als een reële bedreiging voor de Belgische maatschappij. Bijgevolg wordt zijn verblijf niet verlengd.

Aangezien betrokkene pas in België is aangekomen op 18.06.2015, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van één jaar een half in België.

Het feit dat betrokkene twee kinderen heeft, in België geboren, is geen reden om hem automatisch te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden voor het verblijfsrecht.

Rekening houdend met art. 74/13 weegt de gezinssituatie niet op tegen de feiten die betrokkene heeft gepleegd en waarvoor hij effectief werd veroordeeld. Betrokkene had bij het plegen van de misdaad reeds rekening moeten houden met de gevolgen die dit kon hebben voor zijn gezins- en verblijfssituatie.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de “proportionaliteitstoets”, van artikel 8 EVRM en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.³

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.⁴

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht schending van de proportionaliteitstoets, schending van artikel 8 EVRM en 62 van de Vreemdelingenwet.

A. Schending van de materiële en formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent.

De motivering van de staatssecretaris betreft een loutere standaardmotivering. De staatssecretaris argumenteert zijn beslissing door te stellen dat verzoeker niet meer voldoet aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

Vervolgens volgt er een korte uiteenzetting over de straf die verzoeker heeft gekregen van de correctionele rechtbank wegens het plegen van een wanbedrijf. De straf betreft een gevangenisstraf van 2 jaar, waarvan 1 jaar met uitstel voor de periode van 5 jaar.

De staatssecretaris verwijst naar de recente datum van het vonnis om zijn argumentatie verder te staven. Doch het eenvoudige feit dat verzoeker werd veroordeeld door de correctionele rechtbank is op zich niet voldoende om te besluiten tot een intrekking van verblijf en een bevel het grondgebied te verlaten.

Men dient omstandig te motiveren waarom verzoeker in de toekomst een gevaar zou vormen voor de Belgische samenleving en de openbare orde. Men neemt geen van de door verzoeker aangehaalde documenten op een correcte manier in ogenschouw, zoals het recht op gezinsleven, het feit dat verzoeker zeer hard werkt, het feit dat verzoeker niet meer in aanraking is geweest met het gerecht, het feit dat verzoeker kinderen heeft met onbeperkt verblijf in België, het feit dat verzoeker een aanvraag tot wettelijke samenwoning heeft lopen met zijn partner, ...

Deze beslissing werd derhalve zeer onzorgvuldig gemotiveerd.

Tevens houdt men geen enkele reden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verzoeker verwijst om deze reden in de eerste plaats naar de loutere standaardmotivering van de beslissing van de staatssecretaris.

B. Schending van art. 8 EVRM

Verzoeker woont samen met zijn partner (waarmee hij reeds op 14 april 2015 wettelijke samenwoning mee heeft aangevraagd), zijn twee kinderen en het kind van zijn partner uit een vorige relatie.

Indien men verzoeker zou verplichten om terug te keren naar zijn land van herkomst, wordt hij van zijn gezin gescheiden. Verzoeker is een hardwerkende man die zijn twee kinderen, zijn stiefkind en zijn (binnenkort wettelijke) partner onderhoudt.

Tevens zorgt hij samen met zijn partner voor de opvoeding van de drie kinderen.

C. Proportionaliteitstoets

De staatssecretaris dient een degelijke afweging te maken tussen de verplichting voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst en de gevolgen die deze verplichte terugkeer met zich meebrengt.

De staatssecretaris maakt deze proportionaliteitstoets evenwel niet. Er wordt louter vastgesteld dat verzoeker een veroordeling door de correctionele rechtbank heeft opgelopen en dat verzoeker om deze reden een 'gevaar' vormt voor de maatschappij en dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde.

Evenwel houdt men bij huidige beslissing geen rekening met alle feitelijke omstandigheden met betrekking tot de persoon van verzoeker, zoals het feit dat verzoeker werkt, het feit dat verzoeker instaat voor het onderhoud van 3 kinderen (waarvan 2 eigen kinderen) en een partner enz.

D. Conclusie

Uit al de bovenstaande elementen dient te worden afgeleid dat er in eerste instantie niet is voldaan aan de formele en de materiële motiveringsplicht. Één en ander blijkt uit de zeer summiere en zeer korte motivering. Het betreft een loutere standaardmotivatie die in geen geval op een grondige wijze is aangepast aan de situatie van verzoeker!

Als gevolg hiervan is het proportionaliteitsbeginsel eveneens geschonden, gelet op enerzijds het feit dat verzoeker samenwoont met zijn kinderen en zijn partner en anderzijds het feit dat verzoeker in België werkt.

De Staatssecretaris heeft bij zijn beslissing geen rekening gehouden met deze concrete omstandigheden en schendt bijgevolg de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 8 EVRM en het proportionaliteitsbeginsel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr.

167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 11, §2, eerste lid, 1° en artikel 12bis, §3, eerste lid van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het voorgelegde uittreksel van het strafregister een veroordeling bevat tot twee jaar gevangenisstraf met uitstel van vijf jaar, uitgezonderd één jaar effectief voor heling en dat verzoekende partij wetens en willens deel uitmaakte van een criminele organisatie. Gezien de ernst van de feiten en de zeer recente veroordeling (december 2015 – verzoekende partij was toen slechts zes maanden in België) kan zij beschouwd worden als een reële bedreiging voor de Belgische maatschappij zodat haar verblijf niet verlengd wordt. Verder motiveert de verwerende partij als volgt:

“Aangezien betrokkene pas in België is aangekomen op 18.06.2015, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van één jaar een half in België.

Het feit dat betrokkene twee kinderen heeft, in België geboren, is geen reden om hem automatisch te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden voor het verblijfsrecht.

Rekening houdend met art. 74/13 weegt de gezinssituatie niet op tegen de feiten die betrokkene heeft gepleegd en waarvoor hij effectief werd veroordeeld. Betrokkene had bij het plegen van de misdaad reeds rekening moeten houden met de gevolgen die dit kon hebben voor zijn gezins- en verblijfssituatie.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Evenmin kan zij gevolgd worden in haar betoog dat het in casu zou gaan om een standaardmotivering nu duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet alleen naar de toepasselijke rechtsregels verwijst, maar tevens ingaat op de elementen die de zaak van de verzoekende partij kenmerken.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 11, §2, eerste lid juncto artikel 12bis, §3, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze artikelen luiden als volgt:

Artikel 11, §2, eerste lid:

“§ 2

De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;”

Artikel 12bis, §2, eerste lid:

“§ 2

Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.”

Verzoekende partij betwist an sich niet dat de verwerende partij haar verblijf kan beëindigen op grond van de vaststelling dat blijkt dat het uittreksel uit het strafregister een veroordeling bevat maar zij meent dat de enkele veroordeling daartoe niet afdoende is nu moet blijken waarom zij naar de toekomst toe omwille van deze veroordeling een gevaar zou vormen voor de Belgische openbare orde.

De Raad wijst er evenwel op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet louter gewezen heeft op het feit dat verzoekende partij veroordeeld werd, maar tevens op het feit dat het hier gaat om een zeer recente veroordeling voor heling waarbij een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel voor vijf jaar behoudens één jaar effectief werd gegeven en dat uit de veroordeling tevens blijkt dat verzoekende partij wetens en willens deel heeft genomen aan een criminele organisatie. Het is op grond van de ernst van de feiten en de recente veroordeling dat de verwerende partij meent dat verzoekende partij die op het moment van de veroordeling nog maar zes maanden in België was beschouwd wordt als een gevaar voor de openbare orde. Verzoekende partij gaat op deze motieven hoegenaamd op geen enkele concrete wijze in. Er blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing aldus duidelijk dat de verwerende partij zich niet louter beperkt heeft tot een verwijzing naar de veroordeling van verzoekende partij, maar gewezen heeft op andere specifieke elementen eigen aan de zaak van de verzoekende partij, met name het feit dat zij wetens en willens deel heeft uitgemaakt van een criminele organisatie tezamen met de recente veroordeling, die de verwerende partij doen besluiten dat verzoekende partij door haar gedrag een gevaar oplevert voor de openbare orde.

Voorts kan verzoekende partij evenmin overtuigen als zou de verwerende partij geen rekening hebben gehouden met het feit dat zij hard werkt en hier een familiaal leven heeft. Immers heeft de verwerende partij erop gewezen dat: *“Aangezien betrokkene pas in België is aangekomen op 18.06.2015, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van één jaar een half in België.*

Het feit dat betrokkene twee kinderen heeft, in België geboren, is geen reden om hem automatisch te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden voor het verblijfsrecht.

Rekening houdend met art. 74/13 weegt de gezinssituatie niet op tegen de feiten die betrokkene heeft gepleegd en waarvoor hij effectief werd veroordeeld. Betrokkene had bij het plegen van de misdaad reeds rekening moeten houden met de gevolgen die dit kon hebben voor zijn gezins- en verblijfssituatie.” Waar zij nog stelt dat er geen rekening zou gehouden zijn met het feit dat zij niet meer in aanraking is geweest met het gerecht, wijst de Raad erop dat verzoekende partij niet betwist dat zij pas sinds kort op het Belgische grondgebied is aangekomen zodat haar argument dat zij in tussentijd niet meer in aanraking is geweest met het gerecht niet kan overtuigen om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Dit geldt des te meer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 26 april 2016 van haar vrijheid werd beroofd en pas op 11 juli 2016 voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld.

Gelet op de motieven van de bestreden beslissing maakt verzoekende partij niet aannemelijk als zou er geen rekening zijn gehouden met haar persoonlijke situatie.

2.4. Verzoekende partij meent voorts dat artikel 8 EVRM is geschonden en wijst erop dat zij samenwoont met haar partner met wie zij reeds op 14 april 2015 een wettelijke samenwoning heeft afgesloten, alsook haar twee kinderen en het kind uit de vorige relatie van haar partner. Zij stelt dat zij een hardwerkende man is die haar gezin onderhoudt en mee instaat voor de opvoeding van de kinderen. Verzoekende partij meent dat er geen degelijke afweging is gemaakt.

2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit privé- en/of familie- of gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM op zich niet wordt betwist.

Wat betreft het privéleven dat de verzoekende partij in België ontwikkeld heeft, stelt de verwerende partij: *“Aangezien betrokkene pas in België is aangekomen op 18.06.2015, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van één jaar een half in België.”* en wijst zij tevens op het feit dat verzoekende partij strafbare feiten heeft gepleegd die tot een veroordeling hebben geleid en verzoekende partij rekening had moeten houden met het gevolg dat dit kon hebben op haar verblijfssituatie. Door thans slechts voor te houden dat zij een hardwerkende man is, zonder in te gaan op voormelde motivering, toont verzoekende partij niet aan dat voormelde beoordeling van het bestuur enig concreet aspect ten onrechte onbesproken heeft gelaten of kennelijk onredelijk is. In casu dient dan ook te worden opgemerkt dat verzoekende partij slechts sinds korte tijd op het Belgische grondgebied verblijft – en dit nadat zij in 2014 België heeft verlaten waar zij voordien vanaf 2010 steeds illegaal verbleven heeft, minstens nooit tot een lang verblijf werd toegelaten - waarbij uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij op 2 maart 2015 in België is aangekomen (en niet op 18 juni 2015 zoals de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt doch dit kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat ook een verblijf sinds 2 maart 2015 niet als een lang verblijf kan beschouwd worden dat opweegt tegen de banden met het land van herkomst) en zij pas op 26 oktober 2015, in kader van haar aanvraag tot toelating tot verblijf, in bezit werd gesteld van een A-kaart, die niet verlengd werd. De duur van het verblijf in België, dat bovendien steeds een tijdelijk verblijf betrof, is aldus nog niet van die aard dat een beschermenswaardig privéleven in dit land evident is. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de duur van het verblijf in België en haar integratie van die aard zijn dat aldus een beschermenswaardig privéleven in België blijkt dat doorweegt waardoor op onevenredige wijze een einde wordt gesteld aan haar verblijf, dit temeer in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij veroordeeld is voor heling waarbij blijkt dat zij wetens en willens deel uitmaakte van een criminele organisatie.

Inzake de vraag of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, wijst de Raad er allereerst op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In het thans voorliggende geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen te worden beschouwd als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na, met name het vrijwaren van de openbare orde.

De inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

De Raad stelt in dit verband vast dat verzoekende partij niet kan worden gevolgd waar zij voorhoudt dat geen enkele belangenafweging blijkt in het licht van haar gezinsleven of dat op geen enkele wijze blijkt dat het bestuur de betrachting had een correct evenwicht te vinden tussen het algemene belang en haar persoonlijke en gezinsbelangen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zo dat verweerder zich geenszins heeft beperkt tot de vaststelling dat niet langer blijkt dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden en dat zij louter omwille van een veroordeling als een gevaar wordt beschouwd voor de maatschappij. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestuur bij de beëindiging van het verblijfsrecht rekening heeft gehouden met de gezinsband en met de duur van het verblijf in het Rijk, alsook met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. De Raad stelt vervolgens vast dat verweerder in zijn beslissing wel degelijk afzonderlijk is ingegaan op het gegeven dat verzoekende partij een gezin heeft in België. Hij gaf evenwel aan dat deze elementen niet maken dat dit gezinsleven verzoekende partij ontslaat van de wettelijke verplichtingen voor een verlenging van het verblijfsrecht en dit gezinsleven het nemen van de thans bestreden beslissing niet in de weg staat. Verweerder benadrukte dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor het niet langer voldoen aan de voorwaarde om het

verblijfsrecht te behouden, waarbij wordt gewezen op het feit dat de gezinssituatie van de verzoekende partij niet opweegt tegen de feiten die zij heeft gepleegd en waarvoor zij werd veroordeeld. Hoger werd reeds aangegeven door verweerder dat het gaat om ernstige feiten die geleid hebben tot een zeer recente veroordeling zodat zij een gevaar vormt voor de Belgische maatschappij.

Daarenboven merkt de Raad ook nog op dat verzoekende partij via de moderne communicatiemiddelen steeds contact kan onderhouden met haar gezinsleden in België, dat zij ook vanuit het buitenland mede kan instaan voor de financiële ondersteuning en opvoeding van haar kinderen en zij wezenlijk ook geen noemenswaardige hinderpalen aanbrengt die aantonen dat het gezinsleven enkel in België mogelijk is en niet kan worden verdergezet in haar land van herkomst of elders – zij is immers verblijfsgerechtigd in Spanje. Niets verhindert de partner, die dezelfde origine heeft als de verzoekende partij, in het herkomstland of elders tewerk gesteld te worden en de kinderen zijn verder nog zeer jong (geboren in 2011, 2013 en 2015), waardoor kan worden aangenomen dat zij zich gemakkelijk kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Op deze punten blijken aldus evenmin concrete elementen die zich kunnen verzetten tegen de bestreden beslissing.

Verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in aan te tonen dat verweerder aldus is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Zij geeft niet aan dat enig concreet aspect betreffende haar gezinsleven ten onrechte onbesproken is gebleven.

2.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER